DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 19 mars 2009 *

I mål C-275/07,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 8 juni 2007,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Wilms, M. Velardo och D. Recchia, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Italien, företrädd av I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av G. Albenzio, avvocato dello Stato,

svarande,

meddelar

* Rättegångsspråk: italienska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna M. Ilešič, A. Borg Barthet (referent), E. Levits och J.-J. Kasel,

generaladvokat: V. Trstenjak,
justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 17 april 2008,

och efter att den 11 juni 2008 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 av den 29 maj 1989 om genomförande av beslut 88/376/EEG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 155, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 4, s. 41), och särskilt enligt dess artikel 6.2 a, som från och med den 31 maj 2000 ersatts av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000 om genomförande av beslut 94/728/EG, Euratom om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 130, s. 1), och särskilt dess artikel 6.3 a,

— genom att inte ha erlagt dröjsmålsränta till ett totalt belopp av 847,06 euro till kommissionen för försenad bokföring av tullavgifter, och genom att inte ha

anpassat de nationella bestämmelserna till gemenskapsbestämmelserna, vad avser bokföring av tulltransaktioner, som täcks av en samlad säkerhet och som inte har bestritts, och som följer av en gemenskapstransitering, och

— genom att inte ha erlagt dröjsmålsränta till ett totalt belopp av 3 322 euro till kommissionen för åsidosättande av de frister som föreskrivs i gemenskapsbestämmelserna för bokföring av tullavgifter i A-räkenskaperna i samband med transitering, i den mening som avses i Tullkonvention om internationell transport av gods upptaget i TIR-Carnet (TIR-Konvention), undertecknad i Genève (Schweiz) den 14 november 1975 (EGT L 252, 1978, s. 2; svensk specialutgåva, område 7, volym 2, s. 37) (nedan kallad TIR-Konventionen).

Tillämpliga bestämmelser

TIR-Konventionen

2 Republiken Italien är part till TIR-konventionen liksom Europeiska gemenskapen, som godkände den genom rådets förordning (EEG) nr 2112/78 av den 25 juli 1978 (EGT L 252, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 2, s. 36). Konventionen trädde för gemenskapens del i kraft den 20 juni 1983 (EGT L 31, s. 13).

3 I TIR-konventionen föreskrivs bland annat att det inte får krävas betalning eller deponering av tullar och andra avgifter vid import eller export vid mellanliggande tullanstalter för varor som transporteras enligt det genom konventionen upprättade TIR-systemet.

4 För att genomföra detta system krävs enligt TIR-konventionen att varorna under hela transporten åtföljs av en enhetlig handling, TIR-carneten. Denna handling används för att kontrollera att transiteringen genomförts på ett riktigt sätt. Dessutom krävs det enligt konventionen att transporterna garanteras av sammanslutningar som godkänts av de avtalsslutande parterna enligt bestämmelserna i artikel 6 i TIR-konventionen.

5 En TIR-carnet består av ett antal blanketter innehållande en kupong nr 1 och en kupong nr 2, med motsvarande avskiljbara talonger, vilka innehåller alla nödvändiga uppgifter. Ett kupongpar används för varje land som passeras. I början av en transportoperation inges talong nr 1 till avgångstullanstalten. Redovisning sker så snart talong nr 2 inkommer från utförseltullanstalten, belägen inom samma tullterritorium. För varje land som passeras upprepas detta förfarande genom att respektive kupongpar i carneten används. Gemenskapen utgör ett enda tullområde vid tillämpningen av TIR-konventionen.

6 I Artikel 8 i TIR-konventionen föreskrivs bland annat följande:

”1. Den garanterande sammanslutningen skall förbinda sig att erlägga de tullar och andra avgifter vid import eller export, jämte eventuell dröjsmålsränta, som skall betalas enligt tullförfattningarna i det land där en oegentlighet uppmärksammats i samband

med en TIR-operation. Sammanslutningen skall solidariskt med de personer som det åligger att betala ovannämnda belopp ansvara för erläggandet av dessa.

2. Om en fördragsslutande parts lagar och förordningar ej föreskriver att tullar och andra avgifter vid import eller export skall erläggas enligt moment 1 ovan, skall den garanterande sammanslutningen förbinda sig att på samma villkor erlägga ett belopp som motsvarar summan av tullarna och de andra avgifterna vid import eller export samt den eventuella dröjsmålsräntan.

…

7. När belopp, som nämnes i moment 1 och 2 av denna artikel skall betalas, skall de behöriga myndigheterna i så stor utsträckning som möjligt kräva betalning från den person eller de personer som är direkt ansvariga, innan den garanterande sammanslutningen kräves."

7 Artikel 11 i TIR-konventionen har följande lydelse:

"1. När en TIR-carnet ej avstämplats eller avstämplats med förbehåll, skall de behöriga myndigheterna ej ha rätt att kräva betalning av de belopp som nämnes i moment 1 och 2 av artikel 8 från den garanterande sammanslutningen, såvida ej myndigheter inom en tid av ett år från den dag då TIR-carneten godtagits av dem skriftligen underrättat sammanslutningen om att avstämpling ej skett eller gjorts med förbehåll. Samma bestämmelse skall gälla när avstämplingsbeviset erhållits på ett oegentligt eller bedrägligt sätt, utom att tidsfristen då skall vara två år.

2. Betalning av belopp, som avses i moment 1 och 2 av artikel 8, skall krävas från den garanterande sammanslutningen tidigast tre månader efter den dag då sammanslutningen underrättades om att carneten ej avstämplats eller avstämplats med förbehåll eller att avstämplingsbeviset erhållits på ett oegentligt eller bedrägligt sätt och senast två år efter denna dag. I de fall som under ovannämnda tidsfrist av två år blir föremål för laga åtgärder skall emellertid betalning krävas inom ett år från den dag då domstolsutslaget vunnit laga kraft.

3. Den garanterande sammanslutningen skall ha en tidsfrist av tre månader från den dag då densamma krävdes på betalning för att erlägga de krävda beloppen. De erlagda beloppen skall återbetalas till sammanslutningen om det inom två år efter den dag, då betalning krävdes, styrkes på sätt som tullmyndigheterna finner tillfredsställande att någon oegentlighet ej ägt rum i anslutning till ifrågavarande transportoperation."

Gemenskapens tullagstiftning

Förordning (EEG) nr 2913/92

8 I artikel 92 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen) föreskrivs följande:

"Förfarandet för extern transitering avslutas när varorna och tillhörande dokument företes för bestämmelsetullkontoret i enlighet med bestämmelserna för förfarandet i fråga."

9 I artikel 204 i tullkodexen anges följande:

”1. En tullskuld vid import uppkommer i andra fall än som avses i artikel 203 genom

a) bristande uppfyllelse av någon av de förpliktelser som är förenade med tillfällig förvaring av importtullpliktiga varor eller med användning av det tullförfarande som varorna är hänförda till, eller

b) åsidosättande av ett villkor som reglerar hänförandet av varorna till det aktuella tullförfarandet eller beviljandet av en nedsatt importtullsats eller nolltullsats på grund av varornas användning för särskilda ändamål,

såvida det inte kan fastställas att dessa försummelser inte haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av den tillfälliga förvaringen eller tullförfarandet i fråga.

2. Tullskulden uppkommer antingen vid den tidpunkt då den förpliktelse vars underlåtelse ger upphov till tullskulden inte längre uppfylls, eller vid den tidpunkt då varorna hänförs till det berörda tullförfarandet, om det fastställs att ett villkor för hänförandet av varorna till nämnda tullförfarande eller för beviljandet av en nedsatt importtullsats eller nolltullsats på grund av varornas användning för särskilda ändamål i själva verket inte uppfylldes.

3. Gäldenären är den person, som beroende på omständigheterna antingen skall uppfylla de förpliktelser som i fråga om tullpliktiga varor är förenade med tillfällig förvaring eller med användning av det tullförfarande som varorna är hänförda till eller skall uppfylla de villkor som gäller hänförandet av varorna till detta tullförfarande."

10 I artikel 217.1 i tullkodexen föreskrivs följande:

"Varje belopp avseende importtullar eller exporttullar som kommer från en tullskuld, nedan kallat tullbelopp, skall av tullmyndigheterna beräknas så snart de fått nödvändiga uppgifter och föras in i räkenskaperna eller något annat likvärdigt medium (bokföring)."

11 I artikel 221.1 i tullkodexen föreskrivs följande:

"Gäldenären skall på lämpligt sätt underrättas om tullbeloppet så snart detta bokförts."

Förordning (EEG) nr 2454/93

12 I artikel 348 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en

tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1) (nedan kallad tillämpningsförordningen), föreskrivs följande:

”1. Avgångskontoret skall ta emot och registrera T1-deklarationen, föreskriva den tid inom vilken varorna skall uppvisas vid bestämmelsekontoret och vidta de åtgärder det anser nödvändiga för att identifiera varorna.

2. Avgångskontoret skall fylla i de nödvändiga uppgifterna på T1-deklarationen, behålla sitt eget exemplar och återlämna de andra till den huvudansvariga eller dennes ombud.”

13 I artikel 356 i denna förordning föreskrivs:

”1. Varorna och T1-dokumentet skall uppvisas vid bestämmelsekontoret.

2. Bestämmelsekontoret skall anteckna närmare uppgifter om genomförda kontroller på exemplaren av T1-dokumentet och genast sända ett exemplar till avgångskontoret och behålla det andra exemplaret.

…”

14 I artikel 379 i tillämpningsförordningen anges följande:

”1. Om en sändning inte har uppvisats vid bestämmelsekontoret och den plats där överträdelsen eller oegentligheten begicks inte kan fastställas, skall avgångskontoret underrätta den huvudansvarige om detta så snart som möjligt och i varje fall före slutet av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades.

2. Den underrättelse som avses i punkt 1 skall särskilt ange den tidsfrist inom vilken bevis kan framläggas på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt, antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks, skall framläggas för avgångskontoret på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt. Den tidsfristen skall vara tre månader från dagen då den underrättelse som avses i punkt 1 lämnades. Om detta bevis inte har lämnats vid utgången av den tidsfristen, skall den behöriga medlemsstaten vidta åtgärder för att driva in de tullar och andra avgifter som är tillämpliga. Om avgångskontoret inte ligger i den medlemsstaten skall avgångskontoret genast underrätta denna medlemsstat.”

15 I artikel 454 i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

”1. Denna artikel skall tillämpas utan att det påverkar de särskilda bestämmelserna i TIR- och ATA-konventionerna om de garanterade sammanslutningarnas ansvar vid användning av en TIR-carnet eller en ATA-carnet.

2. Om det upptäcks att en överträdelse eller oegentlighet har begåtts i en viss medlemsstat under eller i samband med en transport som genomförts med en TIR-carnet eller en transitering som genomförts med en ATA-carnet, skall den medlemsstaten uppbära tullar och andra avgifter som i förekommande fall skall tas ut i enlighet med gemenskapsbestämmelser eller nationella bestämmelser, utan att det påverkar eventuella straffrättsliga åtgärder.

3. Om det inte är möjligt att fastställa inom vilket territorium överträdelsen eller oegentligheten har begåtts, skall den anses ha blivit begången i den medlemsstat där den upptäcktes, såvida inte tullmyndigheterna på ett tillfredsställande sätt inom den period som anges i artikel 455.1 kan förses med bevis för att transporten har genomförts enligt föreskrifterna eller var överträdelsen eller oegentligheten faktiskt har begåtts.

…

Medlemsstaternas tullförvaltningar skall vidta nödvändiga åtgärder för att bekämpa alla överträdelser eller oegentligheter och beivra dem effektivt.”

16 Artikel 455.1 och 455.2 i denna förordning har följande lydelse:

”1. Om det upptäcks att en överträdelse eller oegentlighet har begåtts under eller i samband med en transport som genomförs med en TIR-carnet eller en transitering med en ATA-carnet, skall tullmyndigheterna anmäla detta till innehavaren av TIR-carneten eller ATA-carneten och den garanterande sammanslutningen inom den period som föreskrivs i artikel 11.1 i TIR-konventionen eller i artikel 6.4 i ATA-konventionen, alltefter omständigheterna.

2. Bevis för att transporten har genomförts enligt föreskrifterna med en TIR-carnet eller en ATA-carnet enligt i artikel 454.3 första stycket skall ges inom den period som föreskrivs i artikel 11.2 i TIR-konventionen eller i artikel 7.1 och 7.2 i ATA-konventionen, alltefter omständigheterna.”

Systemet för gemenskapernas egna medel

17 I artikel 1 i rådets beslut 88/376/EEG, Euratom av den 24 juni 1988 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 185, s. 24), som från och med den 1 januari 1995 ersatts av rådets beslut 94/728/EG, Euratom av den 31 oktober 1994 om systemet för gemenskapernas egna medel (EGT L 293, s. 9; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 192), föreskrivs följande:

”Gemenskaperna skall tilldelas egna medel enligt de närmare bestämmelser som fastställs i följande artiklar i syfte att säkerställa att deras budget finansieras.

Gemenskapernas budget skall oavsett andra inkomster i sin helhet finansieras av gemenskapernas egna medel.”

18 I artikel 2.1 b i beslut 88/376 och beslut 94/728 föreskrivs att följande inkomster ska utgöra egna medel som redovisas i gemenskapernas budget:

”Tullar och andra avgifter enligt gemensamma tulltaxan som fastställts eller kommer att fastställas av gemenskapernas institutioner för handel med tredje land samt tullavgifter på varor som omfattas av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen.”

19 I artikel 8.1 i beslut 88/376 och beslut 94/728 föreskrivs följande:

”Gemenskapens egna medel enligt artikel 2.1 a) och b) skall uppbäras av medlemsstaterna enligt deras respektive nationella lagar och andra författningar vilka vid behov skall anpassas för att uppfylla gemenskapsbestämmelsernas krav. Kommissionen skall med jämna mellanrum granska de nationella bestämmelser som den underrättats om av medlemsstaterna, meddela tillmedlemsstaterna de anpassningar som den anser behövs för att de nationella bestämmelserna skall följa gemenskapsbestämmelserna samt rapportera till den budget ansvariga myndigheten. Medlemsstaterna skall ställa medlen enligt artikel 2.1 a)-d) till kommissionens förfogande.”

20 I andra, åttonde och trettonde skälen i förordning nr 1552/89, vilka återges på ett liknande sätt i skälen 2, 15 och 21 i förordning nr 1150/2000, anges att:

”(2) Gemenskapen bör få möjlighet att på bästa möjliga villkor disponera över de egna medel som avses i artikel 2 i beslut 88/376/EEG, Euratom och följaktligen bör det föreskrivas bestämmelser om hur medlemsstaterna skall ställa till kommissionens förfogande de egna medel som tilldelas gemenskaperna.

…

(8) De egna medlen bör tillhandahållas genom att de fastställda beloppen krediteras ett konto som i kommissionens namn öppnats för detta syfte hos respektive medlemsstats finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten. För att begränsa transaktioner med medlen till det som krävs för att genomföra

budgeten bör kommissionen inskränka sig till att från ovannämnda konto endast ta ut de medel som behövs för att täcka kommissionens likviditetsbehov.

…

(13) Ett nära samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen bör underlätta en korrekt tillämpning av denna förordning."

21 I artikel 1 i förordning nr 1552/89 respektive förordning nr 1150/2000 föreskrivs följande:

"Gemenskapernas egna medel enligt [beslut 88/376 respektive beslut 94/728] nedan kallade "egna medel", skall tillhandahållas kommissionen och kontrolleras i enlighet med denna förordning, utan att det påverkar tillämpningen av rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89 av den 29 maj 1989 om den slutliga enhetliga ordningen för uppbörd av egna medel som härrör från mervärdesskatt [EGT L 155, s. 9; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 107] och [rådets] direktiv 89/130/EEG, Euratom [av den 13 februari 1989 om harmonisering av beräkningen av bruttonationalinkomst till marknadspriser (EGT L 49, s. 26; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 103)]."

22 I artikel 2 i förordning nr 1552/89 föreskrivs följande:

"1. Vid tillämpning av denna förordning skall gemenskapens anspråk på egna medel enligt artikel 2.1 a och b i beslut 88/376/EEG, Euratom anses fastställda så snart som medlemsstatens behöriga organ har underrättat den betalningsskyldige om det belopp

som han skall betala. Sådan underrättelse skall lämnas så snart som den betalningsskyldige är känd och gemenskapens anspråk kan beräknas av de behöriga administrativa myndigheterna i enlighet med alla relevanta gemenskapsbestämmelser.

2. Punkt 1 skall tillämpas när en underrättelse måste rättas."

23 Denna bestämmelse ändrades med verkan från och med den 14 juli 1996 genom rådets förordning (Euratom, EG) nr 1355/96 av den 8 juli 1996 (EGT L 175, s. 3), vars innehåll har återgetts i artikel 2 i förordning nr 1150/2000, i vilken det föreskrivs följande:

"1. Vid tillämpningen av denna förordning skall gemenskapens anspråk på egna medel enligt artikel 2.1 a och b i beslut 94/728/EG, Euratom anses fastställda så snart som villkoren i tullföreskrifterna uppfyllts i fråga om bokföring av anspråksbeloppet och underrättelse till den betalningsskyldige om beloppet.

2. Fastställandet enligt punkt 1 skall anses ha skett dagen för bokföring enligt tullföreskrifterna.

…

4. Punkt 1 skall tillämpas när en underrättelse måste rättas."

24 I artikel 6.1 och 6.2 a i förordning nr 1552/89 [nu artikel 6.1 och 6.3 a i förordning nr 1150/2000], föreskrivs följande:

”1. Räkenskaper över egna medel skall föras av respektive medlemsstats finansförvaltning eller av det organ som utsetts av respektive medlemsstat och skall delas upp på typ av medel.

2. a) De anspråk som fastställs enligt artikel 2 skall, om inte annat följer av b, bokföras [allmänt benämnda A-räkenskaperna] senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställs.”

25 I artikel 8 i förordning nr 1552/89 respektive förordning nr 1150/2000 föreskrivs följande:

”De rättelser som genomförs enligt [artikel 2.2 respektive 2.4] skall läggas till eller dras av från den totala summan av fastställda anspråk. De skall redovisas enligt [artikel 6.2 a och b respektive artikel 6.3 a och b] och i de rapporter som avses i [artikel 6.3 respektive artikel 6.4] för den period som omfattar den dag då dessa rättelser görs.

Rättelser avseende fall av bedrägeri och oegentligheter som redan anmälts till kommissionen skall redovisas särskilt.”

26 I artikel 9.1 i förordning nr 1552/89 respektive förordning nr 1150/2000 föreskrivs följande:

”I enlighet med förfarandet i artikel 10 skall varje medlemsstat kreditera egna medel på det konto som för detta syfte i kommissionens namn öppnats i medlemsstatens finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten.”

27 Artikel 10.1 i förordning nr 1552/89 respektive förordning nr 1150/2000 har följande lydelse:

”Efter avdrag på 10 % som kostnader för uppbörd enligt artikel 2.3 i [beslut 88/376 respektive beslut 94/728] skall de egna medel som avses i artikel 2.1 a och b i [dessa beslut] krediteras senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställdes enligt artikel 2...”

28 I artikel 11 i förordning nr 1552/89 och förordning nr 1150/2000 föreskrivs följande:

”En försening av en kreditering på det konto som avses i artikel 9.1 medför att den berörda medlemsstatens skall betala ränta till den räntesats som på förfallodagen är tillämplig på medlemsstatens penningmarknad för kortfristig finansiering, ökad med två procentenheter. Denna räntesats skall ökas med 0,25 procentenheter för varje månad som krediteringen försenas. Den ökade räntesatsen skall tillämpas på hela förseningsperioden.”

29 I artikel 12.1 i förordning nr 1552/89 och förordning nr 1150/2000 anges att:

”Kommissionen får disponera över de belopp som krediterats på de konton som avses i artikel 9.1 i den utsträckning som är nödvändig för att täcka dess likviditetsbehov i samband med genomförande av budgeten.”

30 I artikel 17.1 och 17.2 i förordning nr 1552/89 och förordning nr 1150/2000 föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det belopp som motsvarar de enligt artikel 2 fastställda anspråken tillhandahålls kommissionen enligt denna förordning.

2. Medlemsstaterna fritas från skyldigheten att ställa belopp motsvarande fastställda anspråk till kommissionens förfogande endast om dessa belopp inte har uppburits på grund av force majeure. Medlemsstaterna fritas även från denna skyldighet i vissa särskilda fall när det efter en noggrann undersökning av alla relevanta omständigheter i det enskilda fallet visar sig att beloppen på lång sikt är omöjliga att uppbära på grund av skäl som inte kan tillskrivas medlemsstaterna....”

Det administrativa förfarandet

Överträdelseförfarande nr 2003/2241

31 Kommissionen fann, i samband med en kontroll av de traditionella egna medlen som genomfördes i april månad 1994, att Republiken Italien i ett visst antal fall av gemenskapstransiteringar inte hade inlett förfarandet för indrivande av tullar inom de föreskrivna fristerna, i strid med artikel 379 i tillämpningsförordningen.

32 Genom skrivelse av den 15 juni 2001 krävde kommissionen, enligt artikel 11 i förordning nr 1150/2000, att Republiken Italien skulle betala dröjsmålsränta till ett belopp av 31 564 893 ITL för de transiteringsakter som presumerades vara oegentliga.

33 Till följd av en utredning som hade utförts av Republiken Italien fastställdes att bland de 201 transiteringsdokument som inte ansågs vara redovisade, var det i själva verket fråga om 11 av dem som inte hade redovisats, vilket bestämmelsekontoret hade underättat Republiken Italien om utanför föreskriven frist. Mot denna bakgrund förklarade denna medlemsstat, genom skrivelse av den 31 juli 2001, att den var beredd att ombesörja betalningen av dröjsmålsränta för de transiteringsdokument som fortfarande inte hade redovisats, samtidigt som den bestred lagligheten av kommissionens anspråk avseende de för sent redovisade handlingarna.

34 Republiken Italien uppgav att det inte hade uppkommit någon tullskuld enligt artikel 204 i tullkodexen, då transiteringsdokumenten hade uppvisats för bestämmelsetullkontoret i god tid. Någon dröjsmålsränta skulle följaktligen inte erläggas.

35 Kommissionen konstaterade därefter att transiteringen hade avslutats för sent i ett annat fall, vilket ledde till att kommissionen ändrade det sammanlagda beloppet för dröjsmålsränta som kommissionen krävde att Republiken Italien skulle erlägga.

36 Då kommissionen ifrågasatte denna medlemsstats argumentering, som återigen förklarade att den motsatte sig att betala räntorna, sände kommissionen den 3 februari 2004 en formell underrättelse till Republiken Italien. I underrättelsen erinrade kommissionen om sina invändningar och underkände de argument som hade utvecklats av denna medlemsstat.

37 Eftersom Republiken Italien, i sitt svar av den 8 juni 2004, förklarade att den vidhöll sin ståndpunkt, riktade kommissionen den 5 juli 2005 ett motiverat yttrande till medlemsstaten. Därigenom uppmanades Republiken Italien att, inom två månader från mottagandet av det motiverade yttrandet, vidta nödvändiga åtgärder för att rätta sig efter detsamma.

38 I sitt svar på det motiverade yttrandet förklarade medlemsstaten återigen att den vidhöll sin ståndpunkt och uppgav att den fann det lämpligt att hänskjuta frågan till domstolen.

Överträdelseförfarande nr 2006/2266

39 På grundval av en skrivelse som Republiken Italien riktade till Europeiska gemenskapernas revisionsrätt den 27 januari 1999, identifierade kommissionen en serie om fyra gemenskapstransiteringar enligt TIR-konventionen, som täcktes av en samlad säkerhet och som inte hade bestritts. Beträffande dessa transaktioner ansåg kommissionen att förfarandet inte hade avslutats inom de frister som föreskrivs i förordning nr 1552/89.

40 Kommissionen krävde följaktligen att Republiken Italien skulle erlägga dröjsmålsränta för perioden mellan tidpunkten då de egna medlen skulle ha ställts till kommissionens förfogande, och tidpunkten då denna medlemsstat skulle ha kunnat genomföra motsvarande rättelse till följd av den rättelse som gavs utifrån gäldenärens underrättelse.

41 I likhet med vad som redogjorts för beträffande överträdelseförfarande nr 2003/2241, motsatte sig Republiken Italien betalningen av dröjsmålsräntan. Republiken Italien gjorde gällande att då det inte förelåg någon tullskuld, och därmed inte någon huvudförpliktelse, skulle erläggande av dröjsmålsränta otillbörligen ha ändrat räntans rättsliga kvalificering. Vid ett formellt åsidosättande av de frister som uppställs i förordning nr 1552/89 för genomförandet av de transaktioner som föreskrivs i densamma, skulle denna ränta likställas med en sanktionsåtgärd.

42 Den 4 juli 2006 sände kommissionen en formell underrättelse till Republiken Italien, varigenom kommissionen krävde att medlemsstaten skulle erlägga dröjsmålsränta till ett belopp av 3 322 euro.

43 Eftersom medlemsstaten inte inkom med invändningar inom den föreskrivna fristen, riktade kommissionen den 12 oktober 2006 ett motiverat yttrande. Republiken Italien svarade på yttrandet genom skrivelse av den 12 december 2006. Republiken Italien fann det lämpligt att hänskjuta frågan till domstolen tillsammans med ärendet som är föremål för överträdelseförfarande nr 2003/2241.

44 Kommissionen beslutade mot denna bakgrund att väcka förevarande talan.

Prövning av talan

Parternas argument

45 Kommissionen har anfört att artikel 11 i förordning nr 1552/89 har åsidosatts såväl inom ramen för överträdelseförfarande nr 2003/2241 som överträdelseförfarande nr 2006/2266.

46 Vad beträffar överträdelseförfarande nr 2003/2241 har kommissionen först och främst gjort gällande att då avgångstullkontoret inte har erhållit bevis på att en transaktion har avslutats före utgången av den period som föreskrivs i artikel 379 i tillämpningsförordningen, ska transaktionen i fråga anses vara oegentlig och ge upphov till en tullskuld. Avgångstullkontoret innehar en nyckelroll i fastställande och ställande till förfogande av gemenskapens medel, vilket innebär att den omständigheten att bestämmelsekontoret för sent har underrättat om att varorna anlänt på regelmässigt sätt inte med framgång kan åberopas, för att de skyldigheter som åläggs medlemsstaterna, enligt artikel 379 i tillämpningsförordningen, ska kunna hävas med retroaktiv verkan.

47 Kommissionen har framhållit att de frister som föreskrivs i gemenskapsbestämmelserna är slutgiltiga i enlighet med bestämmelsernas syfte. Syftet är att säkerställa en enhetlig tillämpning av bestämmelserna avseende indrivande av tullskulder av hänsyn till ett skyndsamt tillhandahållande av de ifrågavarande medlen. Den behöriga medlemsstaten är skyldig att fastställa de egna medlen, även om den bestrider grunden, för att inte principen om gemenskapernas finansiella stabilitet ska åsidosättas.

48 Av detta har kommissionen dragit slutsatsen att när de frister som föreskrivs i artikel 379 i tillämpningsförordningen har löpt ut utan att bevis på att transiteringen har skett på ett regelmässigt sätt har lagts fram, är den behöriga medlemsstaten skyldig att, i enlighet med artikel 6 i förordning nr 1552/89, utan dröjsmål bokföra tullbelopp

som inte har bestritts, och som är täckta av en säkerhet, i A-räkenskaperna, och således ställa dem till kommissionens förfogande enligt artikel 10 i förordningen.

49 Kommissionen har vidare åberopat ordalydelsen i artikel 11 i förordning nr 1552/89, med stöd av vilken den har gjort gällande att den berörda medlemsstatens skyldighet att erlägga ränta redan följer av, oavsett alla andra villkor, att tulltransaktionerna inte har bokförts eller att de har bokförts för sent.

50 Vad beträffar Republiken Italiens argumentation att det inte ska erläggas dröjsmålsränta för ifrågavarande transaktioner med hänsyn till att det aldrig har uppkommit någon tullskuld, har kommissionen först och främst gjort gällande följande. Ordalydelsen i artikel 379 i tillämpningsförordningen pekar på raka motsatsen, nämligen att uppkomsten av en tullskuld kan ha samband med ett av de två strukturella villkor som föreskrivs i artikeln, det vill säga antingen att tulltransiteringen är oegentlig, eller att den betalningsskyldige inte har framlagt bevis på att en sådan transitering har genomförts på ett regelmässigt sätt.

51 Kommissionen har vidare framhållit att den dröjsmålsränta som avses i artikel 11 i förordning nr 1552/89 inte är ränta som ska betalas av den betalningsskyldige till följd av försenad betalning av tull, utan dröjsmålsränta som ska betalas direkt av en medlemsstat enbart till följd av att tullskulder inte har bokförts eller har bokförts för sent. Medlemsstatens fördragsbrott ska av detta skäl fastställas till tidpunkten då bokföring inte skett. Det är i detta hänseende oväsentligt om kapitalfordran gentemot den betalningsskyldige att betala tull förfaller längre fram eller inte.

52 Kommissionen har för övrigt bestritt argumentationen att den omständigheten att det krävs att dröjsmålsränta ska betalas, trots att det efter en försenad bokföring visar sig att transiteringarna har genomförts på ett regelmässigt sätt, innebär att dröjsmålsränta kan kvalificeras som en sanktionsåtgärd. Kommissionen har framhållit att räntorna följer redan av ett åsidosättande av de skyldigheter som föreskrivs i gemenskapsbestämmelserna, utan att det är nödvändigt att en ekonomisk skada faktiskt uppkommit.

53 Kommissionen har, inom ramen för överträdelseförfarande nr 2006/2266, vidhållit att avgångstullkontoret för varorna borde ha drivit in tullen vid utgången av den frist som föreskrivs i artikel 11 i TIR-konventionen.

54 När avgångstullkontoret inte har erhållit bevis på att transaktionerna har avslutats vid utgången av en period om 15 månader, räknat från den dag då kontoret mottog TIR-carneten, ska nämligen dessa transaktioner anses vara oegentliga, vilket får till följd att det uppkommer en tullskuld.

55 Kommissionen har tillagt att medlemsstaten i sådant fall är skyldig att med tillämpning av artikel 2 i förordning nr 1552/89 fastställa gemenskapernas anspråk på egna medel så snart som de behöriga administrativa myndigheterna kan beräkna anspråksbeloppet som följer av tullskulden, samt att fastställa den betalningsskyldige. Enligt domstolens rättspraxis ska emellertid myndigheterna i medlemsstaten från vilken varorna färdades anses vara behöriga att driva in tullskulden.

56 Av detta har kommissionen dragit slutsatsen att, i de omtvistade fallen i målet, Republiken Italien borde ha fastställt anspråk på egna medel och bokfört dem i A-räkenskaperna senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket fastställs. Kommissionen har tillagt att denna medlemsstat dessutom borde ha krävt betalning enligt artikel 11.2 i TIR-konventionen, så att de egna medlen snabbt och effektivt tillhandahålls kommissionen.

57 Mot denna bakgrund har kommissionen, inom ramen för de två ovannämnda överträdelseförfarandena, krävt att räntorna ska erläggas för perioden mellan tidpunkten då de egna medlen skulle ha ställts till kommissionens förfogande och tidpunkten då Republiken Italien skulle ha kunnat genomföra motsvarande rättelse till följd av den rättelse som gavs utifrån gäldenärens underrättelse, enligt artikel 8 i förordning nr 1552/89.

58 Efter att ha erinrat om ordalydelsen i artikel 379 i tillämpningsförordningen, har Republiken Italien framhållit att det i förevarande fall inte ska prövas huruvida transiteringen i fråga genomförts på ett riktigt sätt och att bevis på att de är regelmässiga har lagts fram i rätt tid. Detta innebär att det inte kan vara fråga om en försening med att driva in de anspråk som har förfallit till betalning till gemenskapen. Av detta har medlemsstaten dragit slutsatsen att villkoren för att det ska föreligga en skyldighet att erlägga dröjsmålsränta, enligt artikel 11 i förordning nr 1150/2000, inte är uppfyllda. I artikeln hänvisas till ”[e]n försening av en kreditering på det konto”, medan någon bokföring inte ska företas i förevarande fall.

59 Republiken Italien har likaledes gjort gällande att gemenskapen inte har lidit någon skada med tanke på att det inte finns några gemenskapsmedel att uppbära, eftersom transiteringarna enligt medlemsstaten har slutförts på ett regelmässigt sätt. Republiken Italien har i detta avseende påpekat att frågan rör huruvida en accesorisk skyldighet i form av dröjsmålsränta kan anses föreligga trots avsaknaden av en huvudförpliktelse.

60 Denna medlemsstat har dessutom gjort gällande att de behöriga myndigheterna inte har drivit in anspråken för sent, utan att den sena underrättelsen till gemenskapens organ om den faktiska redovisningen av transaktionerna beror på att bestämmelsekontoren har vidarebefordrat informationen för sent.

61 Medlemsstaten har för övrigt pekat på att omständigheterna vid tidpunkten, nämligen att svårigheter har uppstått i samband med förfarandet för gemenskapstransiteringar till följd av att Europeiska unionen utvidgats till att omfatta vissa EFTA-medlemmar, har lett till allmänna förseningar under en period med återsändningarna av ”exemplar 5”. Gemenskapens avgångstullkontor borde mot denna bakgrund ha ansett det vara logiskt att inte påbörja indrivandet av avgifterna direkt, då det inte fanns något som tydde på att en oegentlighet har begåtts, för att på så sätt undvika att ha att återbetala dessa belopp, om det skulle fastställas att transiteringen hade genomförts på ett regelmässigt sätt, och att förseningen, såsom i förevarande fall, enbart berodde på ett administrativt fel.

62 Republiken Italien har slutligen vidhållit att krav på att dröjsmålsränta ska erläggas i ett sådant fall leder till att denna ränta ges funktionen av en sanktionsåtgärd, vilket den inte kan ha.

Domstolens bedömning

63 Kommissionen har framhållit att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt förordning nr 1552/89, och särskilt enligt dess artikel 6.2 a. Kommissionen har i synnerhet kritiserat denna medlemsstat för att inte ha erlagt dröjsmålsränta till kommissionen, dels avseende försenad bokföring av tullavgifter till följd av gemenskapstransiteringar, dels avseende åsidosättande av de frister som föreskrivs i gemenskapsbestämmelserna för bokföring av tullavgifter i A-räkenskaperna i samband med transitering, i den mening som avses i TIR-konventionen.

64 I enlighet med artikel 6.1 i förordning nr 1552/89 ska medlemsstaterna föra räkenskaper över egna medel vid finansförvaltningen eller vid det organ som utsetts av dem. Vid tillämpningen av punkt 2 a i samma artikel är medlemsstaterna skyldiga att i räkenskaperna redovisa de anspråk som ”fastställts enligt artikel 2” i samma förordning, senast den första arbetsdagen efter den nittonde dagen i den andra månad som följer efter den månad under vilken anspråket har fastställts.

65 I enlighet med artikel 2 i förordning nr 1552/89 ska gemenskapens anspråk på egna medel anses fastställda så snart som medlemsstatens behöriga organ har underrättat den betalningsskyldige om det belopp som denne ska betala. Underrättelsen till den betalningsskyldige ska lämnas så snart som de behöriga tullmyndigheterna har möjlighet att beräkna det tullbelopp som följer av en tullskuld och fastställa gäldenären (dom av den 15 november 2005 i mål C-392/02, kommissionen mot Danmark, REG 2005, s. I-9811, punkt 61).

66 Enligt artikel 11 i förordning nr 1552/89 medför varje försening av en kreditering som avses i artikel 9.1 i samma förordning att den berörda medlemsstaten ska betala dröjsmålsränta under hela förseningsperioden. Denna ränta kan utkrävas oavsett skälet till att inbetalningen på kommissionens konto har skett för sent (se dom av den 14 april 2005 i mål C-460/01, kommissionen mot Nederländerna, REG 2005, s. I-2613, punkt 91).

67 Det ska mot denna bakgrund undersökas om Republiken Italien var skyldig att fastställa gemenskapernas anspråk på egna medel och att föra in dem i räkenskaperna enligt artikel 6.1 i förordning nr 1552/89, samt, om denna fråga besvaras jakande, om Republiken Italien är skyldig att betala dröjsmålsränta enligt artikel 11 i denna förordning.

Huruvida gemenskaperna har anspråk på egna medel

68 Inom ramen för den externa gemenskapstransiteringen har tullmyndigheterna möjlighet att beräkna tullbeloppet och fastställa gäldenären senast före utgången av den tremånadersfrist som föreskrivs i artikel 379.2 i tillämpningsförordningen, det vill säga före slutet av den fjortonde månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades (se domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Nederländerna, punkt 71). Det är följaktligen senast vid denna tidpunkt som gemenskapernas anspråk på egna medel ska fastställas.

69 Det framgår av artikel 11 i TIR-konventionen att vad avser internationell transport av gods upptaget i TIR-Carnet inträffar detta senast vid utgången av en frist om tre år från den dag då TIR-carneten godtagits av dessa myndigheter.

70 I förevarande fall är det utrett, såväl inom ramen för överträdelseförfarande nr 2003/2241 som överträdelseförfarande nr 2006/2266, att sändningarna har uppvisats i rätt tid vid bestämmelsekontoret. Bestämmelsekontoret har emellertid underlåtit att omedelbart sända tillbaka handlingarna som vittnar om att transiteringarna har genomförts på ett regelmässigt sätt till avgångskontoret.

71 I artikel 379.1 i tillämpningsförordningen föreskrivs emellertid att om en ”sändning inte har uppvisats vid bestämmelsekontoret”, är avgångskontoret skyldigt att underrätta den huvudansvarige om detta. I artikel 455.1 i tillämpningsförordningen och i artikel 11.1 i TIR-konventionen anges att om TIR-carneten inte har avstämplats, ska tullmyndigheterna anmäla detta till innehavaren av TIR-carneten.

72 Av detta har Republiken Italien dragit slutsatsen att det inte har uppkommit någon tullskuld, och att det på så sätt inte är fråga om en försening med att till gemenskapen driva in de anspråk som har förfallit till betalning.

73 En sådan argumentation kan inte godtas.

74 För det första föreskrivs det i artikel 356 i tillämpningsförordningen att när varorna har uppvisats vid bestämmelsekontoret ska kontoret ”genast sända ett exemplar [av T1-dokumentet] till avgångskontoret”.

75 För det andra åligger det avgångskontoret att, enligt artikel 379.1 i tillämpningsförordningen, underrätta den huvudansvarige om att transiteringen inte har genomförts på ett regelmässigt sätt.

76 Av detta följer, såsom generaladvokaten har konstaterat i punkt 66 i sitt förslag till avgörande, att denna bestämmelse ska tolkas utifrån avgångskontorets synpunkt, det vill säga på så sätt att om avgångskontoret inte har underrättats om att varorna har uppvisats vid bestämmelsekontoret vid utgången av den frist som har föreskrivits i enlighet med artikel 348.1 i tillämpningsförordningen, ska avgångskontoret betrakta det som att godset inte har uppvisats där.

77 En annan tolkning av första punkten i artikel 379 i tillämpningsförordningen skulle innebära att förfarandet, som enligt andra punkten i denna artikel är avsett att visa att transiteringen har genomförts på ett regelmässigt sätt, fråntas sin betydelse.

78 Av det ovan anförda framgår att följderna av att avgångskontoret inte har underrättats om att godset har anlänt vid bestämmelsekontoret, och de som härrör från att sändningen inte har uppvisats vid bestämmelsekontoret, är desamma. En sådan tolkning överensstämmer med syftet att säkerställa att tullmyndigheterna tillämpar bestämmelserna om indrivning av tullskulden snabbt och enhetligt för att ta till vara intresset av att gemenskapens egna medel snabbt finns tillgängliga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 april 2005 i mål C-104/02, kommissionen mot Tyskland, REG 2005, s. I-2689, punkt 69).

79 När den frist som fastställts av avgångskontoret har löpt ut ska tullskulden således antas ha uppkommit och den huvudansvarige ska antas vara gäldenär (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen kommissionen mot Nederländerna, punkt 72, och kommissionen mot Tyskland, punkt 81).

80 I detta skede föreligger det en presumtion för att det har uppkommit en tullskuld. Såsom generaladvokaten har konstaterat i punkt 69 i sitt förslag till avgörande kan denna presumtion brytas. Om det senare visar sig att transiteringen har genomförts på ett regelmässigt sätt, kan den huvudansvarige följaktligen erhålla återbetalning av erlagda belopp (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkt 88).

81 I artikel 379.1 i tillämpningsförordningen föreskrivs att om en sändning inte har uppvisats vid bestämmelsekontoret, ska avgångskontoret underrätta den huvudansvarige om detta ”så snart som möjligt och i varje fall före slutet av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades”.

82 Det är emellertid utrett att så inte har skett i förevarande mål.

83 Den av Republiken Italien åberopade omständigheten att det vid tidpunkten förekommit allmänna förseningar under en period med återsändningarna till avgångskontoren av exemplaren av T1-dokumentet har ingen betydelse för tullmyndigheternas underrättelseskyldighet.

84 Eftersom syftet med artikel 379.1 i tillämpningsförordningen är att säkerställa en snabb och enhetlig tillämpning av bestämmelserna om indrivning av tullskulden, i syfte att ta till vara intresset av att gemenskapens egna medel snabbt och effektivt finns tillgängliga, ska underrättelse om att en överträdelse eller oegentlighet har begåtts under alla omständigheter ges så fort som möjligt, nämligen så fort tullmyndigheterna har fått kännedom om denna överträdelse eller oegentlighet, således i tillämpliga fall i god tid före utgången av den maximala fristen på elva månader i enlighet med artikeln (se analogt dom av den 5 oktober 2006 i mål C-377/03, kommissionen mot Belgien, REG 2006, s. I-9733, punkt 69, och i mål C-312/04, kommissionen mot Nederländerna, REG 2006, s. I-9923, punkt 54).

85 Det följer av det ovan anförda att de italienska myndigheterna var skyldiga att underrätta den huvudansvarige om att de ifrågavarande transiteringarna inte hade genomförts på ett regelmässigt sätt inom de frister som föreskrivs i artikel 379.1 i tillämpningsförordningen, det vill säga före slutet av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades.

86 I enlighet med artikel 379.2 tredje meningen i tillämpningsförordningen är medlemsstaterna skyldiga att inleda förfarandet för indrivning enligt denna bestämmelse vid utgången av en frist på tre månader beräknad från dagen då den underrättelse som avses i punkt 1 i denna artikel lämnades.

87 Om den huvudansvarige, såsom i förevarande fall, inte har underrättats, kan denne inte vara skyldig att betala tullskulden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 april 2008 i mål C-230/06, Militzer & Münch, REG 2008, s. I-1895, punkt 39). Vid utgången av denna frist ska gemenskapens anspråk på egna medel likväl anses ha uppkommit. En sådan tolkning är nödvändig för att säkerställa att de behöriga myndigheterna tillämpar bestämmelserna om indrivning av tullskulden snabbt och enhetligt, i syfte att ta till vara intresset av att gemenskapens egna medel snabbt och effektivt finns tillgängliga (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkt 69).

88 Det är även utrett att de italienska tullmyndigheterna inte har erhållit något dokument från bestämmelsekontoret, i samband med sändningarna upptagna i TIR-Carnet, avseende genomförandet av ifrågavarande transiteringar efter att den tidsgräns som har fastställts för uppvisande av varor har passerats.

89 Tullmyndigheterna borde under dessa förutsättningar ha förutsatt att godset inte hade uppvisats vid bestämmelsekontoret tills motsatsen bevisats. En sådan tolkning överensstämmer med systematiken i artikel 455 i tillämpningsförordningen och är förenlig med förfarandet som, enligt andra punkten i denna artikel, är avsett att visa att transiteringen har genomförts på ett regelmässigt sätt.

90 I detta skede presumeras följaktligen att det har uppkommit en tullskuld. Såsom i fallet avseende gemenskapstransiteringarna är konsekvenserna av att avgångskontoret inte har underrättats om att godset har anlänt vid bestämmelsekontoret desamma som dem som följer av att en TIR-carnet inte har avstämplats.

91 Det framgår av artikel 455.1 i tillämpningsförordningen jämförd med artikel 11.1 och 11.2 i TIR-konventionen, att betalning av tullskulden, för det fall att carneten inte har avstämplats, i princip ska krävas inom tre år från det att carneten godtagits (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Belgien, punkt 68).

92 Om oegentligheten inte har anmälts till innehavaren av TIR-carneten och den garanterande sammanslutningen inom en tid av ett år från den dag då carneten godtagits, har de behöriga myndigheterna inte rätt att kräva att den garanterande sammanslutningen ska betala tullskulden.

93 Gemenskapens anspråk på egna medel ska anses ha uppkommit vid utgången av den maximala fristen på tre år från den dag då TIR-carneten godtagits, trots den omständigheten att de italienska tullmyndigheterna inte har underättat den garanterande sammanslutningen, för att säkerställa att de behöriga myndigheterna tillämpar bestämmelserna om indrivning av tullskulden snabbt och enhetligt, i syfte att ta till vara intresset av att gemenskapens egna medel snabbt och effektivt finns tillgängliga (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tyskland, punkt 69).

94 Det följer av det ovan anförda att Republiken Italien var skyldig, enligt artikel 2.1 i förordning nr 1552/89, att fastställa att gemenskaperna har anspråk på egna medel och att ta upp dem i räkenskaperna för de egna medlen i enlighet med artikel 6.2 a i denna förordning.

Dröjsmålsränta

95 Förevarande talan avser endast erläggande av dröjsmålsränta i enlighet med artikel 11 i förordning nr 1552/89.

96 Förvisso medför, i enlighet med artikel 11, varje försening av en kreditering som avses i artikel 9.1 i förordningen att den berörda medlemsstaten ska betala dröjsmålsränta under hela förseningsperioden. Denna ränta kan utkrävas oavsett skälet till att inbetalningen på kommissionens konto har skett för sent (dom av den 14 april 2005 i det ovannämnda målet kommissionen mot Nederländerna, punkt 91).

97 Enligt kommissionen är denna bestämmelse tillämplig på varje försening av en kreditering av egna medel som avses i artikel 9.1 i förordning nr 1552/89, oavsett skälet till förseningen och utan att det är nödvändigt att en ekonomisk skada har åsamkats.

98 För det första har emellertid dröjsmålsräntan, såsom generaladvokaten har konstaterat i punkt 90 i sitt förslag till avgörande, enligt flertalet av medlemsstaternas rättssystem en accessorisk karaktär i förhållande till huvudförpliktelsen.

99 För det andra framgår det inte uttryckligen av ordalydelsen i artikel 11 i förordning nr 1552/89 att den dröjsmålsränta som föreskrivs däri är tillämplig på situationer där det senare visar sig att det inte finns någon huvudförpliktelse. Om gemenskapslagstiftaren hade velat utvidga tillämpningsområdet för bestämmelsen även till sådana situationer, skulle denne uttryckligen ha kunnat föreskriva det i bestämmelsen, vilket gemenskapslagstiftaren inte har gjort.

100 För det tredje har domstolen visserligen slagit fast att även om ett misstag som har begåtts av tullmyndigheterna i en medlemsstat kan leda till att gäldenären inte behöver erlägga det ifrågavarande tullbeloppet, påverkar detta misstag inte den berörda medlemsstatens skyldighet att, inom ramen för tillhandahållande av egna medel, betala dröjsmålsränta samt den tull som skulle ha fastställts (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Danmark, punkt 63).

101 Det aktuella målet skiljer sig emellertid från domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Danmark, på så sätt att det senare har visat sig att sändningarna har uppvisats i god tid vid bestämmelsekontoret. Detta har inneburit att det inte längre finns någon tullskuld. Gemenskapens anspråk på egna medel grundar sig emellertid på att det finns en tullskuld, såsom framgår av artikel 2.1 b i beslut 88/376 och beslut 94/728.

102 Eftersom det inte har uppkommit någon tullskuld i förevarande mål, medför det att kommissionen inte har rätt att kräva dröjsmålsränta enligt artikel 11 i förordning nr 1552/89.

103 Talan ska följaktligen ogillas.

Rättegångskostnader

104 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Republiken Italien har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska Republiken Italiens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Talan ogillas.

2) Europeiska gemenskapernas kommission ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter